

Cadențe hibernale

Florin T. Roman

E decembrie.
În văzduh plutește,
pe aripi de vânt rece, dragostea.
Ninge iar peste țara mea.
Undeva, departe,
la poalele unui munte
cu creste cărunte
se odihnește un sat
de vreme și de lume uitat.
Satul trimite spre norii târzii
rotocoale de fum cenușii...

E noapte.
Luna pătrunde prin vitralii
de biserici încă nezidite,
tandru, discret,
în naosul sufletului meu de poet
și mă mângâie cu raze piezișe
pe câteva versuri încă nescrise.
Gândurile rele
nu mai au putere,
gândurile bune
încep să se-adune
și să se aștearnă,
molcom, delicat,
precum omătul peste un ogor arat,
pe o coală albă de hârtie.
(Așa s-a născut această poezie).

Și încă ceva:
În văzduh plutește și inima mea,
sub formă de fulgi de nea.

12 decembrie 2014